

TEMAHÆFTE: UDDANNELSE

"GUD, GIV MIG ET ALTERNATIV"

Universitetet var noget andet end at gå på kristen efterskole. For Josefine var det vigtigste at være som de andre og ikke at være udenfor, indtil Gud viste en anden løsning.

#06

ADVENTIST PÅ KOLLEGIET

På Heidis gang i Reading stod den ofte på byture og vilde fester. Hvordan finder man sin plads som ung adventist uden at trække sig ud af fællesskabet?

#08

KALDET TIL GYMNASIELÆRER

Gud kalder os ikke bare til at blive præster eller fysioterapeuter eller spejderarbejdere. Som ung adventist oplevede Knud Capion et kald til at blive gymnasielærer.

#12

Repræsentanter for Universets Konge

Hvorfor er emnet uddannelse relevant? Jo, nu skal du høre, det skyldes blandt andet Nordkorea. De har missiler, og de er klar til at affyre dem. Med dagens teknologi kan en atomkrig hurtigt jævne samtlige storbyer i verden med jorden, uden at nogen af os egentlig når at registrere det, og skulle vi være heldige at overleve, så ville vi formodentlig dø af strålingsyge eller sult. Nogle gange spekulerer jeg på, hvordan ateister egentlig klarer at holde hovedet oppe og have håb for fremtiden. De kan jo se (som os andre), at vi står overfor nogle udfordringer, vi ikke er forberedte på som mennesker: Økonomisk krise, økologisk krise og den gode gamle magtkrise, som kommer igen og igen. Og i deres tro (eller mangel på tro) er der ikke nogen Gud, som holder ondskaben tilbage og sikrer, at det ikke går *helt* galt.

"GUDS RIGE"-PROJEKTET

I den sammenhæng bliver jeg taknemlig for, at jeg er kristen. At jeg er kristen betyder dybest set, at Jesus er måden, jeg forstår Gud på. Det betyder, der er grund til at have håb for fremtiden. Jesus talte altid til folk om "Guds rige". Han mindede om, at Gud agter at fikse alt, som ikke er ideelt, og han viste det gennem sine egne handlinger – at Gud vil helbrede, at Gud vil tilgive, og at Gud vil drive ondskab ud. Uanset hvor håbløst det ser ud, så har vi altid dette håb.

Til at videreføre "Guds rige"-projektet, som Jesus havde startet, så udpegede han sig 12 disciple. De skulle gå ud og skabe endnu flere disciple. Sådan begyndte den bevægelse, vi siden har kaldt Kirken. Når Paulus taler om Kirken som en "krop", så er det ikke bare for at vi skal lære at respektere hinanden, som om vi var kropsdele på den samme krop. Dette er ellers en vigtig del af hans pointe (især i Korinterbrevet 12). Men det er også for at sige, at kirken er Kristi krop i verden. Det, som Jesus var i

verden, er kirken nu. Jesus sagde det meget enkelt engang, da han bad til Faderen: "Ligesom du har udsendt mig til verden, har jeg også udsendt dem til verden." (Joh 17,18) Vi er Guds hænder, arme, ben og fødder, sendt ud for at fortsætte det arbejde, som Jesus begyndte på.

VERDEN HAR FÅET EN NY KONGE

Da Jesus blev hængt på korset, så var det, set fra et kosmisk perspektiv, en kroning af universets konge. Derfor siger historien også, at Pilatus satte et skilt over hovedet på ham, som kaldte ham en konge. Da han opstod fra de døde, sagde han, at han nu havde fået alt magt (i himlen og på jorden). Han for til himmels og fik en plads ved Guds højre hånd. Paulus skriver faktisk om Jesus, at "Gud har lagt alle ting under hans fødder og gjort ham, der er øverste autoritet for alle ting, til hoved for kirken, der er hans legeme, og som er fyldt af ham selv, Skaber og Opretholderen af alle ting i Himlen og på jorden." (Ef 1,22)

Så når du går ud i verden, så er du Jesu tilstedeværelse. Du repræsenterer det håb for verden, som Jesus repræsenterede... Og det er i den sammenhæng, vi som kristne bør tænke lidt over *uddannelse*. Når du vælger, hvad du vil blive, så vælger du også, hvad din plads er på den krop, som bringer håb til verden om en bedre fremtid. Når du vælger, hvem du vil være blandt dine venner på studiet, så vælger du også, hvordan du bringer Guds rige til dem. Jesus sender os ud i verden som sine repræsentanter, og det første skridt ud i den verden er som lærling eller studerende. Vi håber, at dette temahæfte kan være til inspiration for dig, uanset om du allerede har taget dette skridt, eller om du skal til at tage det. God læselyst!

DET SVÆRE VALG

For halvandet år siden stod jeg i den situation, som så mange andre, at det var ved at være på tide at vælge en uddannelse. Men jeg oplevede, at det virkelig på ingen måde var særlig nemt, overhovedet! Og hvordan kunne det være, når jeg lidt over et halvt år efter var færdig med min STX på Vejle-fjordskolen, og hele verden og alle dens muligheder lå åbne for mine fødder?

På en eller anden måde virkede det jo egentlig rimelig simpelt, jeg skulle "blot" vælge en eller anden uddannelse og så sende en ansøgning af sted. Men så let oplevede jeg det bestemt ikke. Der blev ved med at dukke en masse "men, men, men"-spørgsmål op over det hele, hver gang jeg fandt en uddannelse jeg syntes virkede interessant. Mit problem var simpelthen: Der var ALT for mange muligheder – jeg havde lyst til at være ALT!

UDDANNELSESMESSE & STUDIEPRAKTIK

Men det vidste jeg godt, at jeg ikke kunne i virkeligheden. Så det var tilbage i tænkeboksen og virkelig grundigt overveje, hvad jeg egentlig gerne ville studere og

bruge resten af mit liv på at arbejde som. Det bør nok også lige siges, at jeg på dette tidspunkt ikke endnu officielt havde givet mit liv til Jesus, selv om han alligevel var blevet vigtig for mig. Så der sad jeg med alle mine valgmuligheder og behøvede ikke tage en beslutning lige nu og her, men det skulle jeg gøre på et tidspunkt og hellere før end senere. Så efter at have undersøgt, været på uddannelsesmesse, snakket med og hav af studievejledere, så fik jeg endelig indsnævret min lange liste med potentielle uddannelser. Jeg kom helt ned til en lille håndfuld.

På et tidspunkt i starten af 3.G fik vi tilbud om at komme i studiepraktik, hvilket langt fra var en dårlig mulighed for mig, nu hvor jeg stadig havde en lille håndfuld uddannelser jeg var interesseret i. Så jeg valgte at tage af sted til Odense i studiepraktik på UCL (University College Lillebælt) for at se, hvad radiografuddannelsen gik ud på, og om det evt. var noget for mig.

Allerede efter ca. 1 time den første dag, kunne jeg meddele min veninde, Ditte Zenas, at jeg havde fundet uddannelsen for mig – men hvad skete der selvfølgelig så... Der dukkede selvfølgelig en ny række "men, men, men"-spørgsmål og overvejelser op, da jeg var kommet tilbage i hverdagen på VFS! Det viste sig, at radiografuddannelsen blot kunne tages tre steder i det lille danske land: København, Odense og Aalborg ... Og hvad med familie, venner, min nye tro og menighed og sabbat?

SAMTALER HJALP MIG TIL AT VÆLGE

Jeg vil godt indrømme, at jeg var lige ved at opgive, da jeg endelig havde fundet "drømmeuddannelsen", og alle disse forholdsvise nye spørgsmål og kriterier ramlede ned over hovedet på mig, for pludselig stod jeg på bar bund igen. Men efter en hel del samtaler med studievejledere, venner, familie, ungdomspræster, andre dejlige mennesker, som jeg har tæt på mig, og så utallige samtaler med Gud, så lykkedes det mig endelig, at falde lidt til ro. Da tidspunktet til ansøgning kom, havde jeg fået lavet mig et overblik og en prioriteret liste, som jeg sendte af sted og så måtte resten være op til den højere magt: Altså, hvorhenne i landet jeg ville ende og hvilken uddannelse jeg skulle tage, hvis jeg overhovedet blev optaget.

Så for at afslutte kan jeg fortælle, at jeg blev optaget på UCL i Odense på radiografstudiet og kommer nu i Odense menighed. Jeg er utrolig glad for, hvor jeg endte og for radiografstudiet, da jeg er mere end sikker på, dette er hvor Gud gerne vil have mig.

Israelitterne, Gideon og mig!

Hvordan vælger jeg hvad jeg skal med mit liv? Vi lever i en verden, hvor vi har større valgmuligheder end nogensinde før. Når jeg går ind i en tøjforretning og skal købe et par cowboybukser, synes valgmulighederne uendelige. Skal de være slanke eller rummelige, med snævre ben eller have vidde, høj talje eller lav, falmede eller med fuld farve eller, eller, eller, eller? Og jeg ønsker altså blot et par cowboybukser.

Når det gælder tøj er det måske lidt ligegyldigt, men hvad så når det gælder disse spørgsmål: Hvad skal jeg bruge det her liv til, som jeg er blevet givet? Hvilken uddannelse skal jeg tage? Skal jeg gå i lære som mekaniker? Eller skal jeg gå på universitet og læse mikrobiologi? Også der synes valgmulighederne at være uendelige. Engang forventedes det, at man blev gift så hurtigt som muligt og fik børn så hurtigt som muligt. Det eneste spørgsmål var egentlig: Med hvem? Nu er spørgsmålet ikke kun hvem, men også hvornår? Skal jeg gifte mig nu eller senere? Skal jeg have børn først og karriere senere? Og disse er opslugende spørgsmål. Jo flere valgmuligheder vi har, desto flere er der jo også at vælge fra, og det kan alt sammen godt virke meget overvældende.

ET ENKELT LIV I ØRKENEN

Jeg har ofte tænkt, at det ville have været så meget mere enkelt at vide, hvad Guds vilje var for mit liv, hvis jeg havde levet med israelitterne, da de vandrede de 40 år gennem ørkenen. Tænk sig blot at vågne om morgenen og tænke: "Hvad skal jeg i dag? Skal vi mon flytte og gå videre, eller skal vi blive hvor vi er? Ah, lad mig lige

kigge ud af teltet! Nej, skystøtten flytter sig ikke, så det er Guds vilje at vi bliver. Ok, jamen, så er det dét, vi gør i dag!" Gud har vist sig, Gud har talt og vi gør som Gud siger, hvor enkelt! Eller du tænker måske: "Hvad skal jeg spise i dag? Lad mig lige se, hvad er det Gud har givet os i dag? Ah, manna, hvor lækkert, det har jeg da aldrig smagt før!" Virkelig? Efter 32 år og 257 dage, Gud, kunne du ikke godt lige variere det lidt?? Men Israelitterne havde ikke behov for at tænke over disse ting. Gud sørgede for dem, Gud vejledte dem, helt ned i detaljerne i deres liv.

Jeg træffer mange unge (og ældre), der søger Guds vilje for deres liv og ønsker Guds vejledning helt ned i detaljerne i deres liv, på samme måde som israelitterne tilsyneladende blev ledt gennem ørkenen. De ønsker at vide, hvad Guds vilje er for deres liv, og det er der til dels intet forkert i. Men problemet er, at Gud ikke altid er lige så klar i sin vejledning nu, som han tilsyneladende var med israelitterne dengang. Og det er der måske også god grund til. For hvis vi tænker på de cirka 1,5 millioner israelitter, der forlod Egypten, så var der kun 2, der kom ind i det forjættede land. Resten døde i ørkenen gennem de fyrre års vandring. På trods af Guds klare vejledning og Guds forplejning blev de blot mere og mere stædige, og det virkede som om, at jo tydeligere Guds vejledning var, desto mere argumenterede de med Gud og ønskede sig tilbage til Egyptens kødgyder. Så for dem så det ikke ud til at Guds klare vejledning havde hjulpet, tværtimod følte de måske at valget blev taget fra dem, og de gjorde oprør.

GIDEON-TESTEN PÅ ISLAND

For en del år siden arbejdede jeg som præst i Island. Jeg og min familie havde været der i 3 år og var lige begyndt at lære sproget og var på mange måder faldet til. Vi fik så en opringing med et tilbud om at arbejde med unge mennesker i Adventistkirken i Danmark. Det var et enormt svært valg for os, vi vidste virkelig ikke hvad vi

skulle. Kirken i Island ville gerne at vi blev, kirken i Danmark ville at vi rejste hjem. Vi bad om det, vi talte med vore venner, vi lavede lister over for og imod og lige lidt hjalp det.

Til sidst kaldte vi nogle af vore venner sammen, vi holdt en bønnestund, hvor vi bad Gud om et tydeligt tegn på hvad vi skulle. Ligesom Gideon i Dommerbogen 6 tog vi noget uld, et fåreskind, og lagde det ud om natten og sagde til Gud: "Hvis du ønsker vi skal blive på Island, falder duggen på fåreskindet alene og jorden omkring vil være tør." Jeg kunne næsten ikke sove den nat i spænding over, hvad svaret ville være. Tidligt næste morgen stod jeg op for at se, hvad der var sket med fåreskindet. Da jeg kom ud var fåreskindet ganske vist vådt af nattens dug, men det var jorden også! Ikke noget tydeligt svar. Duggen var faldet, som den ganske normalt gjorde.

Vi var selvfølgelig skuffede og vidste ikke hvad det nu betød. Ville Gud have os til Danmark, eller skulle vi blive i Island? Vi snakkede sammen om det og besluttede at prøve en gang til. Gideon havde jo også gjort det to gange for at være helt sikker. Så aftenen efter bad vi igen, denne gang: "Gud, hvis du vil vi skal blive i Island, så lad fåreskindet være tørt og jorden omkring det vådt at dug." Næste morgen var jorden våd som den plejer, og det var fåreskindet også. Der var ikke noget klart tegn fra Gud, som vi havde ønsket det. Vi var forvirrede, vi vidste ikke hvad vi skulle gøre. For at gøre en lang historie kort, så besluttede vi os til sidst for at tage til Danmark og arbejde i ungdomsafdelingen.

HVAD JESUS DØDE FOR

Jeg har ofte reflekteret over den oplevelse, og den lærte mig om valg og den måde vi foretager livsvigtige valg på: Lige siden skabelsen har Gud givet mennesket evnen til at vælge, og den evne har han aldrig ønsket at tage fra os. Han gik faktisk så langt, at han døde for at vi kunne beholde den frihed. Så vigtig er friheden til at vælge for Gud. Det vigtigste valg vi kan tage er valget om at overgive vores liv til Gud,

hvor vi vælger frelsen til og døden fra. Har jeg taget det valg, giver det mig også retten til at tro, at Gud er med mig. Gud er på min side i de valg jeg tager.

På samme måde som Gud har skabt os mennesker med evnen til at vælge, har han også skabt os med forskellige andre evner, der kan bruges på mange forskellige måder og til mange forskellige ting. Men jo flere Gudgivne evner man har, jo flere valgmuligheder har man, og desto mere frustrerende kan det virke. Det, der egentlig er en velsignelse, kan ende med at føles som en forbandelse. Det kan lede til at man føler sig totalt overvældet af valgmuligheder. Det kan videre lede til at man bliver helt følelsesløs overfor valgmulighederne og slet ikke føler for at gå nogen som helst retning.

GUD VIL VÆRE MED DIG

Noget af det, jeg lærte fra oplevelsen med fåreskindet i Island, og som har hjulpet mig siden, er at så længe jeg dagligt overgiver mit liv til Gud, så vil og kan han bruge mig der hvor jeg vælger at gå. I Island var valget i sidste ende mit, og jeg er overbevist om at Gud ville have været med mig, uanset om jeg havde valgt at blive i Island og arbejde der, eller om jeg havde valgt at rejse til Danmark og arbejde der.

Du står måske med fem seriøse muligheder for studievalg. Dit liv er overgivet til Gud og Gud siger til dig: "Valget er dit, og lige meget hvad du vælger, siden du er overgivet til mig, så vil jeg være med dig." Selvfølgelig er det godt at tale sammen med en studievejleder, tale med ens forældre og venner som man stoler på, tænke på hvilke evner man har, hvad man har lyst til og hvilke jobmuligheder der er, for ikke at gå helt galt i byen. Men grundlæggende er det min erfaring at vi ikke skal gøre disse valg mere komplicerede end absolut nødvendigt. Gud har ikke kun et studium, et job eller én ægtefælle i tanke for dig. Han har skabt dig med forskellige evner, som kan bruges på mange forskellige måder. Overgiver du dit liv til Ham, så vil han gå med dig hvad end du vælger! Valget er dit!

"Gud, giv mig et alternativ"

Alles øjne hvilede på mig. Nu var det min tur. 30 afventende jurastuderende stirrede på mig og ventede på, at jeg skulle åbne munden, og fortælle hvem jeg var. Jeg havde nøje udvalgt mit tøj, så det passede til denne store dag. De høje hæle symboliserede overskud og seriøsitet, og passede perfekt ind i mit billede af en succesfuld kvindelig jurastuderende. Jeg ønskede mere end noget andet, at passe ind. For mig var dette mødet med verden ovenfor Vejle fjordbakken. En verden uden morgenandagter og afholdenhed. Fredagsboller og kirkegang var nu blevet til fredagsbar og tømmermænd.

AT PASSE IND

For at være helt ærlig havde jeg ingen anelse om, hvad der ventede mig ved studiestart. Alt jeg vidste var, at jeg for alt i verden ikke ville stemples som "hende den kedelige". Jeg kom ind i en klasse med 30 søde mennesker, og jeg ønskede at være ligesom dem. Da dette indebar byture, øl og tømmermænd følte jeg dermed, at jeg var nødt til at tage det med, for at passe ind. "Jeg kan jo styre det, og det var jo en vigtig del af det sociale", sagde jeg til mig selv og købte endnu en jurafest-billet.

Et par uger inde i studiet var jeg blevet "integreret". Jeg repræsenterede nu den typiske jurastuderende, som læste i hverdagene og hoppede i stiletterne hver weekend. Jeg var inviteret til alle de vigtige fester og kendte alle de vigtige mennesker. Dog var det en overfladisk verden, hvor attitude og udseende var det man blev dømt på, og hvor musikken overdøvede enhver fornuftig samtale.

ER DU KRISTEN?

Jeg har altid været kristen. Jeg er vokset op i en adventist-

familie, har gået på kristen folkeskole og efterfølgende på Vejle fjordskolen. Jeg har aldrig været i tvivl om Guds eksistens og har altid vidst, at Gud er ved min side, uanset hvad jeg har været igennem. Jeg var dog, i denne periode af mit liv, godt klar over, at denne livsstil ikke var Guds ønske. Når jeg vågnede op lørdag morgen med hovedpine og lyst til mere fastfood, end det jeg allerede havde fortæret med mine juraveninder aftenen inden, følte jeg, at det var et bevis på hvorfor dette ikke var en livsstil efter Guds ønske.

Jeg havde heller ikke fortalt mine medstuderende, at jeg var kristen. Så længe ingen spurgte, kunne jeg ikke se noget problem i, at jeg holdt det for mig selv. Men dagen kom, hvor emnet kom på banen. Jeg sad og snakkede med to af drengene fra min klasse, om religion. Jeg fortalte dem, at jeg var kristen, og deres øjne blev så store som tekopper. Den ene af drengene udbrød: "Så er du den eneste kristne ven, jeg har!" Derefter var det som om alle vidste det. Det var ikke sjældent, at folk som jeg nærmest ikke kendte, henvendte sig med religionsrelaterede emner på fredagsbaren og pludselig følte jeg et ansvar.

Dog ignorerede jeg denne lille indre stemme, der fortalte mig at jeg havde brug for en livsstilsændring, og jeg fortsatte i sus og dus. Det var det samme hver uge. Mandag startede med læsning, undervisning og mere læsning. Fredag var ugens højdepunkt. Alt forsvandt rundt om én, og alt var godt. Indtil lørdag. Hver lørdag bestemte jeg mig for, at det var slut, og jeg skulle starte på ny. Det holdt indtil fredag. Hvem gider sidde alene hjemme en fredag aften, når alle de andre har det sjovt? Jeg følte ikke, at jeg havde noget alternativ. Derfor sagde jeg en aften til Gud:

"GUD, HVIS DU VIL HAVE AT JEG STØPPER DENNE LIVSSTIL, SÅ GIV MIG ET ALTERNATIV. JEG GIDER IKKE SIDDE DERHJEMME OG SE TV." OG SELV-FØLGELIG KOM DER SVAR.

DEDIKATION

Der skulle flere ting til, før det gik op for mig, hvad svaret var. Nogle gange ligger det lige foran en, uden at man indser det. Jeg havde læst en artikel i Ung Adventist om, at tømmermænd er hjernen der krymper. Denne tanke var rimelig grum, og jeg begyndte at tænke på den elimination, der fandt sted i min hjerne. Hjerneceller blev tilintetgjort. "Josefine," sagde jeg til mig selv, "du har brug for de hjerneceller - hver og en!" Dermed begyndte jeg at drikke mindre, når jeg var ude.

Der skulle dog en drastisk episode til, før mit syn på denne danske livsstil ændrede sig fuldstændigt. I sommeren 2012 tog jeg igen til mit andet hjem, Honduras. For at gøre en lang historie kort, overværede jeg et røveri, som endte i en voldsom drabsepisode. Dette satte dybe spor i min personlighed, og åbnede mine øjne for, hvor dyrebart og skrøbeligt livet er. Det fik mig til at indse, hvor taknemmelig jeg burde være for at have en krop, som fungerer med så avancerede funktioner. Igen meldte tankerne om krympehjerne, skrumpelever og nedsættelse af alle kroppens fantastiske funktioner sig, og jeg blev klar over, at for at kunne værdsætte det fantastiske liv jeg er blevet givet, måtte jeg passe på mig selv. Jeg begyndte at læse om sundhed, og jeg lavede en masse sund mad.

Jeg begyndte at træne lidt ekstra og byttede stiletterne ud med løbesko de aftner hvor de andre tog i byen. Følelsen af at løfte vægte, og komme hjem til en smoothie og en god film, var pludselig tiltrækkende. Det bedste var dog fornemmelsen af en sund krop. Jeg havde nu overskud til at nyde sabbatten og tænke klart og kreativt.

TRÆNING OG SUNDHED

Mit fitnesscenter ligger 100 meter fra hvor jeg bor, og det blev nu mit andet hjem. Jeg begyndte at gå til boksning. Jeg blev gode venner med en, som havde utrolig stor viden omkring styrketræning, og han lærte mig en masse. Følelsen af at slå rekorden i bænkpres var sjovere end at blive halvdøv og hjernedød i byen. Jeg kunne mærke, hvordan min krop og min psyke ændrede sig, når alkohol og fastfood blev udelukket. Jeg opbyggede både en ydre og en indre styrke og følte, at jeg havde mere overskud til at behandle andre godt. Jeg

begyndte at respektere mig selv og andre i højere grad. Jeg følte mig mere sikker på, hvem jeg var, og jeg kunne nu føre de tanker om moral, ungdom og alkohol ud i livet, som før kun havde været i mit hoved. Jeg kunne mærke, at mit liv nu var på rette vej, og jeg vidste, at det var svaret på mine bønner.

Gud havde ændret min opfattelse og mine tanker, fordi jeg havde bedt ham om at gøre det. Efter nogle måneder med denne livsstil, havde jeg tabt mig og så sundere ud. Jeg holdt også en lille andagt hver morgen, som gav mig styrke og udholdenhed, og som var blevet en del af den sunde livsstil. Jeg kunne mærke, hvordan jeg var på rette vej, og blev jævnlige bekræftet i dette. Dette viste sig blandt andet i, at fitnesscenteret valgte, at de ville bruge mig som reklame, da de ønskede at symbolisere "Sundhed, velvære og glæde", og det mente de, at mit udseende vidnede om. Dette betød meget for mig. Ikke fordi jeg ønskede at blive set, men fordi et sundt ydre, ofte afspejler et sundt indre. Vi er skabt i Guds billede fra yderst til inderst, og derfor er kroppen en vigtig del af os, som vi har pligt til at passe på. Bibelen påpeger også flere steder, at vort legeme er Guds tempel, fordi Guds Ånd bor i os (Første Korinterbrev 3,16). Dermed følger en pligt til at passe på den.

TAG STILLING

Det kan være svært at flyve over Vejlefyordbakken, og lande med begge ben på jorden, og jeg tror, at der er nogle ting, det er vigtigt at tage stilling til, inden man begynder på en ny uddannelse. Mit råd til dig, som læser dette, og som måske skal begynde på en ny uddannelse, er først og fremmest, at tage stilling til, *hvem du er, hvad du står for, og hvordan du ønsker at leve dit liv*. Ellers er det nemt bare at følge strømmen. Og strømmen fører ikke altid til lykke, glæde og positiv udvikling. Der er ikke altid plads til at være anderledes, medmindre man selv skaber den plads. Det nytter ikke at tænke en masse moralske og kristne tanker, hvis ikke du også handler på dem. Jeg siger ikke, at du skal have de samme tanker som jeg har, bare at du skal tage et standpunkt, handle derefter, og stå inde for hvad DU mener er rigtigt.

Adventist på kollegiet

De sidste 3 år har jeg boet i Reading, hvor jeg har taget en bachelor i psykologi. Det har givet mange udfordringer og tanker i forhold til min tro og hvordan jeg forholder mig til ikke-kristne venner.

LIVET PÅ KOLLEGIET

Jeg kan tydeligt huske den første aften på mit kollegium i Reading, hvordan jeg fandt sammen med en gruppe piger fra min gang, fordi vi var flere, som ledte efter vegetarsandwiches. Tænk at dét skulle bringe mig sammen med mennesker! Herefter gik aftenens udflugt ned til det lokale samlingssted på uni, hvor druklegene for alvor begyndte. Jeg kan huske, det bare handlede om sex på den groteske måde. Jeg tænkte: "Det der med at gå i byen, hvad er pointen med det? Er det bare at finde en fyr eller en pige at tage hjem med?" Det virkede til at være den eneste hensigt med det.

Da jeg blev inviteret med i byen oftere og oftere, ringede jeg til mine forældre for at få deres råd. Jeg var bekymret, for hvad ville de andre tænke om mig, når jeg havde valgt ikke at drikke? Og hvad ville de tænke, hvis jeg meldte mig ud af fællesskabet?

Mine forældre sagde, at den situation havde de ikke på samme måde stået i, at hver generation står overfor sine egne udfordringer, og at det var op til mig hvad jeg endeligt ville vælge. Jeg valgte at tage med. For de piger, jeg var sammen med, handlede det ikke om at finde en at være sammen med, men at hygge sig sammen med os, som nu var begyndt at blive venner. Drengene tog det mere som en udfordring; de ville se, hvor længe jeg ville holde mig til min afholdenhed.

Der begyndte jeg at forstå, at nogen mennesker aldrig vil acceptere, at man er anderledes, mens ens rigtige venner respekterer, at det er dit eget valg og ikke deres.

AT VÆRE ANDERLEDES

Jeg befandt mig i et miljø, hvor jeg skulle selv tage stilling til hvordan jeg ville agere. Ville det, at jeg var anderledes gøre, at folk ville gøre nar af mig og ikke være venner med mig? Faktisk oplevede jeg det modsatte. På kollegiet var der konstant fester i gangene. Folk kom hjem midt om natten, vækkede én, bankede på dørene, vandrede ind, hvis man ikke havde låst sin dør, eller havde højlydt sex på værelset ved siden af. Jeg havde selvfølgelig også mange gode oplevelser med de mennesker, jeg boede på gang med, men vi var 26, og det var ikke alle som tog hensyn.

Jeg hader, at skulle indrømme det, men dét var faktisk en af de ting som jeg tænkte på mest: Hvad ville de andre sige, når de fandt ud af at jeg var kristen – ikke bare kristen, men *adventist*, altså én, som faktisk fulgte de her "guidelines" fra Bibelen. En af de første gange, jeg blev konfronteret med at det var et problem, var efter en måneds tid. De fleste vidste, jeg gik i kirke. Vi var nogle stykker som sad inde på mit værelse og diskuterede nogle forskellige ting, og midt i diskussionen dukkede evolutionsspørgsmålet op. Jeg sagde, at jeg ikke troede at vi stammede fra aberne. Puuha, der blev stille i rummet. De kiggede på mig, som om de lige havde fundet ud af (i et adventistperspektiv) at jeg var satanist. Vi snakkede lidt frem og tilbage omkring hvorfor, og én som studerede arkæologi ville ikke acceptere, at jeg ikke havde det samme verdenssyn som ham. Han blev så gal over, at jeg som kristen ikke kunne se fakta i øjnene og at jeg kunne være så naiv. Jeg prøvede at forklare ham, at jeg ikke

havde noget imod, at han havde hans synspunkt, men han måtte vel også respektere at jeg havde mit? Det var ikke, fordi jeg pegede fingre af ham og sagde: "Du tager fejl!" Men fra da af kunne vi ikke længere være venner, ikke i hans øjne. Det endte med at være fint med mig, for jeg havde ikke lyst til at være venner med én, som ville tvinge sine meninger på mig.

Kender I det? Jeg oplever det også i kirken af og til. Men når det sker med kristne, så er det som om man kan blive endnu mere sur, fordi man forventer mere af dem. Men efter at havde gået i forskellige kirker herovre og mødt mange forskellige kulturer indenfor adventstrammer og andre kristne, så har jeg fundet ud af, at det som har gjort mig vred, ked af det eller fortvivlet har været mine egne forventninger. Jeg har altid tænkt, at hvis bare jeg hører den rigtige prædiken eller møder de sødeste kristne, så vil jeg få lyst til at læse mere i Bibelen og bede mere. Mine forventninger til kirken har altid været, at den skal hjælpe mig. De burde jo hjælpe mig med lettere at kunne være kristen og ikke skubbe mig væk ved at ville påtvinge mig deres meninger.

Når jeg følte mig skubbet væk, engagerede jeg mig mere i ikke-kristne aktiviteter med den undskyldning, at det er vigtigt også at have ikke-kristne venner i sit liv. Det mener jeg også at man skal, men hvis man ikke selv har et kristent liv eller ønsker det, så vil de ikke-kristne fællesskaber være ens gemmesteder og til sidst de eneste steder man kommer.

MELLEMSTEDET

I de første to år befandt jeg mig mellem kirker. Jeg kendte folk begge steder, og jeg kunne rigtig godt lide det fællesskab jeg opbyggede. Men i en periode i mit andet år, udnyttede jeg det mellemsted ved ikke at gå i kirke, men at sige i begge kirker at jeg kom i den anden kirke. Jeg havde jo undskyldninger: *Jamen, kirke var langt væk, og det kostede penge, og det var besværligt, og at jeg altid følte mig udenfor, fordi jeg ikke gik på Newbold til hverdag eller fordi jeg ikke var sort.* Efter noget tid fandt jeg ud af, at det faktisk var sværere at være kristen og at vedligeholde sin tro, når jeg ikke gik i kirke. Det var ikke noget, jeg kunne gøre selv, og da jeg lige så stille ønskede at komme mere i kirke, fandt jeg ud af, at jeg blev budt velkommen tilbage med åbne arme, at der var folk som ønskede at gøre mit kristne liv bedre.

Jeg var tit syg i weekenderne, fordi der kunne jeg endelig slappe af, og bare tanken om at gå i kirke stressede mig. Men en af mine venner i

Reading-kirken ville også gerne til Newbold. Hun kunne fjerne min bekymring om penge og transport, og hun manglede også en ven. Hendes familie inviterede mig hjem til middag igen og igen. Der var folk i England og i Danmark som ville lytte, når bare jeg ville fortælle. Mange tror, at det er nemt for Heidi at dele alt med alle. For at være helt ærlig, så nej, jeg mener ikke at det er nemt, men jeg mener at vi ikke snakker nok om de ting, som går os på i forhold til vores tro.

Da jeg aktivt begyndte at vælge at have Gud som en del af min hverdag, kunne jeg mærke at jeg blev gladere, end når jeg bare satte mig ned og så tv-serier på nettet. Mit sidste år på uni har helt klart været svært i forhold til skole og helse, men jeg prøver igen og igen at indse, at jeg ikke behøver at klare det alene. At jeg kan bede om hjælp, og at Gud vil hjælpe gennem andre mennesker. Gud kan være en psykolog for mig. Gud er med mig, trøster mig og fylder mig med håb.

DU ER IKKE ALENE

Der er opture og nedture i vores tro, men hvad jeg har lært fra mine oplevelser er, at selvom det er svært, så del dine oplevelser med nogen, som kan og vil bede for dig. Jeg er ikke perfekt, ikke i mit liv og min tro, men min tro på Gud er blevet styrket ved aktivt at søge at have ham som en del af mit liv, og når det ikke helt lykkes, så ser jeg mere og mere det, som sangen "Hosanna" siger:

"I SEE A GENERATION RISING UP TO TAKE THEIR PLACE WITH SELFLESS FAITH.

I SEE A NEAR REVIVAL STIRRING AS WE PRAY AND SEEK.

... SHOW ME HOW TO LOVE LIKE YOU HAVE LOVED ME."

Det er svært at snakke om Gud og om vores personlige forhold til ham. Men min opfordring er at bede og søge ham mere, og dermed vise den kærlighed, hjælpsomhed og gavmildhed til vores kristne og ikke-kristne venner.

Gud kalder på alle mennesker

Da jeg blev kristen for ca. 12 år siden, oplevede jeg egentlig ret hurtigt et kald til at blive præst. Faktisk var jeg igang med en pædagoguddannelse, som jeg var tæt på at droppe ud af for at læse teologi i København. Men da jeg ikke havde været kristen mere end et par år, virkede det som en god ide at lade min lidenskab for Gud falde lidt til ro og færdiggøre min pædagoguddannelse for at se, om det nu virkelig var Gud, der kaldte på mig, eller om det bare var en fiks ide. For vi skal jo ikke nødvendigvis alle være præster, bare fordi vi er ivrige for Gud og for mennesker, han kan bruge os på så mange forskellige måder, så mange forskellige steder.

Så jeg færdiggjorde min pædagoguddannelse, hvilket jeg nu kan se også var Guds ledelse og på ingen måde spildt, selvom jeg endte med at læse til præst alligevel. Jeg lærte så meget om at arbejde med mennesker, som jeg virkelig vil kunne bruge i mit arbejde som præst også. Men derudover lærte jeg også rigtig meget om mig selv og udviklede mig en masse, og det er noget jeg har fundet; at enhver uddannelse udvikler os både fagligt og personligt. Vi kan ikke undgå at blive udfordret i måden vi tænker på og vores verdensbillede, og det kan være ekstremt udfordrende, men er i bund og grund sundt.

HVORDAN GUD UDDANNEDE MIG

Efter et års tid i arbejde som færdig pædagog, begyndte kaldet og drømmen om at læse teologi og at blive præst stille og roligt at boble frem i mit hjerte igen, og jeg be-

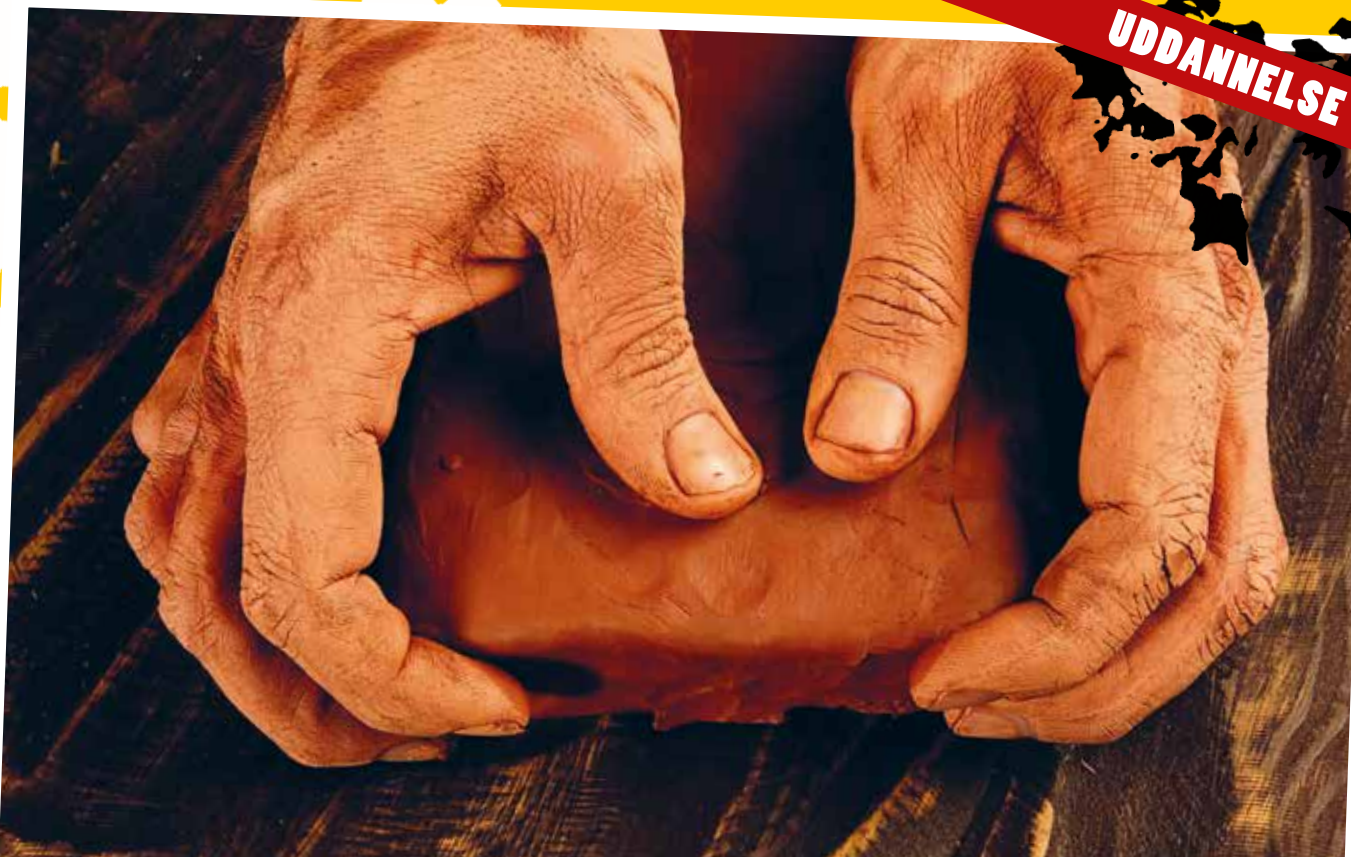
sluttede at tage et par teologikurser i København for at blive mere sikker på, at det virkelig var det. Og det stadfæstede bare kaldet for mig, fordi jeg oplevede at teologi var det mest spændende, jeg nogensinde havde beskæftiget mig med. Så kaldet blev stadfæstet igennem branden i mit hjerte, men der var også mange mennesker omkring mig, der bekræftede for mig, at de så at jeg kunne blive en god præst, og derudover tænkte jeg meget over, hvad det er en præst gør, og om jeg kunne se mig selv gøre de ting, om jeg havde nogle af de gaver og var god til nogle af de ting. Det er jo ret vigtigt at de ting hænger sammen. Ikke dermed være sagt at alle præster er ens og har de samme gaver, eller at alle sygeplejersker eller økonomer er fuldstændigt ens, men der er dog nogle ting som går igen.

Men jeg oplevede altså, at pædagoguddannelsen også var Guds ledelse, den var et skridt på vejen i Guds uddannelse af mig. Allerede i ottende klasse vidste jeg at jeg ville være pædagog, at jeg ville arbejde med mennesker. Men ikke en hvilken som helst slags pædagog, jeg har altid haft et hjerte for de svage i samfundet, for de hjemløse, kvinder på krisecentre, børn der bor på institutioner, hvis forældre af en eller anden grund ikke kan tage sig af dem. Det har altid været min passion. Selv før jeg blev kristen har jeg haft en fornemmelse for mit kald og for de gaver, Gud har lagt i mig, og det er bare blevet tydeligere siden jeg blev kristen.

JESU ARME, FØDDER OG HÆNDER

Efter jeg blev kristen, blev dette ønske om at hjælpe de svageste i samfundet bare så meget stærkere for mig – pludselig vidste

jeg at vi mennesker kun kan hjælpe til en vis grænse. Den, der virkelig kan hjælpe og forvandle og helbrede mennesker, er Gud.

Og det er blevet tydeligere og tydeligere for mig at vi som kirke, som Jesu arme, fødder og hænder, er dem, som i samarbejde med Helligånden kan forvandle denne verden, ét menneske ad gangen, én situation ad gangen. Men kun sammen med Gud kan vi gøre det, kun når vi lader ham lede os og virke igennem os, så vi kan møde mennesker med hans kærlighed og fred.

Det er blevet tydeligere for mig igennem mine studier i teologi, hvor vigtig kirken er i denne verden, og hvor stor en velsignelse vi kan være i den, hvis vi alle lever vores kald ud og bruger de gaver og evner, som Gud har givet os hver især. Jeg elsker, når Paulus i 1 Korinterbrev 12 omtaler kirken som Jesu legeme, når han beskriver at vi alle har forskellige gaver og alle er vigtige for at kroppen kan fungere.

VIGTIGHEDEN VED AT VÆRE SIG SELV

En af mine gaver, som jeg tror er vigtig for mig, når jeg skal starte som præst, er, at jeg er god til at se gaver og potentiale i andre mennesker. Jeg er god til at opmuntre andre mennesker til at gå ud og bruge det, som Gud har givet dem.

Og det er så vigtigt, at vi som kirke anerkender at vi alle er forskellige og har fået forskellige gaver og evner fra Gud, at vi er passionerede for forskellige ting – og det er helt ok, det er sådan Gud vil have det, så kan han nå flere forskellige mennesker gennem os.

Derfor brænder jeg for, at vi alle lærer at glæde os over præcis den Gud har skabt os til at være, med de gaver vi har; at vi ikke går rundt og synes vi burde være mere som en anden – det er så let at komme til at sammenligne os selv med andre og synes vi burde være mere som dem. Det har jeg ofte gjort. Men det er så vigtigt at lære at hvile i og at glæde os over præcis dem vi er, fordi Gud kan bruge os mest kraftfuldt, hvis vi bare er dem vi er, med de ting vi brænder for. Jeg tror på at Gud har lavet det sådan, at når vi bruger de gaver han har lagt i os, så finder vi glæde ved det, og at når vi gør det vi brænder for, så er der langt mere kraft i det.

GUD HAR BRUG FOR ALLE

Så derfor tror jeg et vigtigt pejlemærke i at finde ud af hvad Gud har kaldet os til og hvilken uddannelse der vil passe med det kald er, at finde ud af hvilke gaver og evner vi har, hvad vi er gode til og hvad vi synes er sjovt. Og jeg tror på, at hvis vi beder Gud om at vise os vores kald og vores gaver og evner, og hvor vi kan bruge det til hans ære, så vil han ikke tøve med at vise os det.

Og jeg tror på at Gud har brug for alle slags mennesker i sit rige til at udbrede det i denne verden: økonomer, skraldemænd, psykologer, pædagoger, osv.! I virkeligheden er det kun fantasien, der sætter grænser for hvad man kan være, og hvordan man kan være en velsignelse og bruge sine gaver og evner til Guds ære, præcis hvor man er.

Kaldet til gymnasielærer

Hvis du kan to eller tre sprog og kan tælle til ti på et fjerde, så er det ikke helt dårligt, men når man beskæftiger sig med 10 til 20 sprog, fordi man elsker at se sammenhænge og så gerne vil kunne læse og tale så meget som muligt, så har man helt klart fået en gave, som man også har valgt at gøre brug af.

Vi kender Knud fra udtalelser som "finger", "jeg kan mærke det stod herovre" eller "din far sad derovre, da jeg havde ham som elev". Du er måske endda med i hans fanklub på facebook?

Jeg besøgte Knud på Tranevej i Daugård for at høre, hvorfor han egentlig valgte at blive lærer i gymnasiet, og hvad han kunne tænkte sig at give videre.

FAKTA OM: KNUD LARSEN CAPIÓN

- Gift med Vibe
- Studentereksamen 1966 (Roskilde Katedralskole)
- Cand.mag. i fransk, latin og tysk (Københavns og Århus' universitet)
- Ansat på Vejlefjordskolen siden 1972 (40 års jubilæum 2012)
- Har undervist op imod 1.000 elever i løbet af sin tid på Vejlefjord

Jeg når knap nok at stille Knud et spørgsmål, før han går i gang og fortæller lidt om sin opvækst:

"Jeg er 3. generations adventist, og jeg kan slet ikke forestille mig, at jeg skulle have en anden ramme om mit liv. Min mor var som ung meget engageret i Adventistkirkens spejderarbejde, og da hun fik mig i 1947 – deres eneste barn – og jeg som spæd var dømt til ikke at overleve, betragtede de mig nærmest som et mirakel. Det er selvfølgelig kommet til at præge mit syn på tilværelsen."

Knud, du var med helt fra starten, da gymnasiet på Vejlefjord startede, hvordan gik det til?

"Min mor var selv elev på Vejlefjordskolen fra 1930-34, men jeg blev aldrig elev der. Jeg havde altid tænkt, at jeg gerne ville gøre noget for kirken, og da jeg så besluttede at læse fransk på universitetet, blev jeg opsøgt af Wagenblast. Han havde hørt om mine planer, og det kunne de godt bruge på skolen. Det var vel et slags kald. Så det var ikke rigtig spejderarbejdet, som min mor ellers havde tænkt sig som kulminationen på mit liv. Men så kunne jeg gøre noget på en anden måde."

Oplevede du, at din opvækst i kirken spillede ind i forhold til dit valg af uddannelse?

"Nej. Egentlig ikke. Allerede som 14-årig begyndte jeg at interesse mig meget for sprog og begyndte at gå til fransk på aftenskole. Det ville jeg altså lære. Jeg fulgte også et italiensk kursus i radioen. Min fransklærer i gymnasiet underviste i fransk og russisk, og samtidig underviste han i ungarsk og rumænsk på universitetet i København, så at man i det hele taget kunne sådan noget, fangede min interesse. Overvejelsen blev så, om det

skulle være undervisning eller oversættelse, og der kom tilknytningsforholdet til kirken ind i billedet.“

Så du havde altså oplevelsen af at blive head-hunted?

”Absolut! Og på det tidspunkt var der også brug for lærere på mange andre gymnasier, men det fristede faktisk slet ikke. Det var jo Vejlefjordskolen, jeg skulle til!

Det ville lige være sagen at samle de 16-20 årige på skolen, hvor de kunne blive studenter sammen med andre unge adventister, samtidig med at der var bibelundervisning og kirkelige aktiviteter på et rimelig højt niveau, som man har mulighed for at skabe, når man har så mange unge på ét sted. De venskaber, som så opstår, har jeg også altid set som utrolig værdifulde.“

Hvorfor lige arbejde med unge mennesker? Hvorfor gymnasielærer?

”Altså, det skulle ikke være børn. Det tror jeg slet ikke jeg har evner til. De skulle sådan have en vis alder, hvor man kunne snakke om faglige ting. Da det så var sproginteressen, der motiverede, var det også helt naturligt. Fristelsen til at gøre noget andet end at undervise har jeg mødt en del gange, men så har jeg hurtigt indset, at det er meget vigtigere at arbejde med mennesker. Det betød mere at se det ene hold studenter efter den anden. Jeg er jo også opdraget til, at det er mennesker, der er det vigtigste. Det er også en glæde at se, at mange af de yngre prædikanter er kommet ud af den ramme, som Vejlefjordskolen har givet.“

Hvad er nogle af de bedste minder?

”Nogle af de mest bevægende oplevelser er jo nok, at en del af de unge med tung ballast, der kommer til skolen, kommer herfra som rimelig velafbalancerede mennesker. Jeg er lidt for blufærdig til at gå hen og sige ”nå, du er nok i krise“ og så lægge armen om dem, men jeg har i hvert fald været med til at skabe rammerne for at det kan lade sig gøre og støtter Vibe i hendes arbejde med de unge.“

Har du oplevet, at det du stod og gjorde i klasseværelset gav endnu mere mening pga. det, der også blev gjort uden for klasseværelset?

”Ja. Når man i litteratursammenhæng læser om mennesker, der kun oplever tilværelsen som håbløs – ikke ser en fremtid, så er det vidunderligt, at man kan gå fra timen, hvor

man har læst den triste tekst og så f.eks. opleve en morgenandagt, hvor man får at vide, at der er et andet perspektiv.

Hvis nu det var et andet gymnasium, så var der måske kun fortvivlelsen – og så festen, man kunne lalle ud i bagefter for at dulme smerten. Men her på skolen kan man faktisk blive løftet op.“

Hvad vil du sige til en ung adventist, der tænker på at blive lærer?

”Jamen bliv det! Det er jo faktisk ret vigtigt, at vi har adventistlærere. Egentlig synes jeg også, det er vigtigt, at der er nogle på skolen, der ikke er det. Men der skal altså være en rimelig procentdel adventister. Nogle gange kan man få opfattelsen af, at jo højere man kommer op i uddannelsessystemet, jo færre adventistlærere er der – og det sender et helt forkert signal.“

Hvad ville du sige til en ung adventist, som gerne vil være lærer, men som siger nej, ikke i gymnasiet?

”Det kræver selvfølgelig, at man er meget interesseret i nogle få fag. Men jo! Bliv det! Hvis man også er interesseret i at have med mennesker at gøre, så bliv gymnasielærer!“

Den unge adventist, som gerne vil være gymnasielærer og tager universitetsuddannelsen, hvad gør han/ hun for at holde fast i sin tro? Eller hvad gjorde du?

”Jeg har haft en opvækst, som gjorde, at uanset hvad jeg blev konfronteret med, har det ikke rokket ved min grundlæggende tro, og i den sammenhæng føler jeg en dyb taknemmelighed overfor mine forældre og min menighed. Det ville nærmest være forræderi overfor dem at vælge noget andet. Men hvad skulle egentlig kunne udkonkurrere det kristne perspektiv, når man oplever dets virkninger! Jeg ser også, at jeg har været med til at holde nogle rammer oppe, som har betydet utrolig meget for utrolig mange. Det er dog ikke pga. mig, at Vejlefjordskolen har gjort så meget godt, men jeg har været med i kulissen!“

Det var spændende at høre, hvordan Knud har brugt så mange år af sit liv på at give noget videre, som han mener kan gøre en forskel for unge mennesker. En STOR tak skal lyde fra alle os, som du har inspireret i dine timer. Du har vist, at et akademisk liv kan gå hånd i hånd med en stærk tro på Gud.

UNG HUMORIST

TIPS TIL RELIGIONS-DISKUSSIONER MED DINE VENNER:

1. Tag altid udgangspunkt i at Bibelen er sandhed. Det vil de have stor forståelse og respekt for.
2. Højt betyder sandt, uanset argument. Tal derfor altid højere end de andre, det vil få dem til at indse at du har ret.
3. De andre tager fejl og det er ikke vigtigt at høre deres argumenter. Afbryd dem derfor gerne.
4. Vent aldrig på, at de selv spørger til din religion. Bring emnet op så tit som muligt, gerne på en provokerende måde. På denne måde kan du overraske dem og have bedre argumenter klar.
5. Er der spørgsmål som du ikke kan svare på, kan selektiv hørelse være et godt redskab.
6. Hvis de er ved at overbevise dig om at du tager fejl henvises til punkt 2.
7. Giv aldrig konkrete svar. Brug altid dybe og uforståelige formuleringer. På denne måde fremstår du klog og de vil respektere dig.

JOBS SOM GUD SJÆLDENT KALDER FOLK TIL:

1. Pladesmed
2. Skraldemand
3. Jord- og betonarbejder
4. Industrifisker
5. Bartender
6. Slagteriarbejder hos Danish Crown
7. Parkeringsvagt hos EuroPark
8. Slamsuger-chauffør
9. Pizzamand

